

KRYSTYNA KORZON
3 IV 1925 – 7 II 2018

W dniu 7 lutego 2018 roku zmarła we Wrocławiu dr Krystyna Korzon, długoletni kustosz Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich. Została pochowana w grobie rodzinnym na cmentarzu św. Wawrzyńca przy ul. Bujwida.

Krystyna Korzon urodziła się 3 kwietnia 1925 roku w Sanoku, w rodzinie inteligentnej. Jej ojciec, Roman Sandecki, z zawodu był nauczycielem, matka, Janina z domu Górka, również była nauczycielką. Do szkoły powszechnej uczęszczała

w Sanoku, a następnie w Tarnopolu. W czasie drugiej wojny światowej w 1943 roku pracowała w charakterze sekretarki w Szkole Handlowej, jednocześnie przygotowując się do matury. W czerwcu 1945 roku złożyła egzamin dojrzałości w Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Krośnie. Po zdaniu egzaminów wraz z rodzicami przeniosła się do Wrocławia.

W latach 1946–1950 studiowała na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie ukończyła filologię francuską i otrzymała tytuł magistra w grudniu 1950 roku. Pierwsze dwa lata studiowała pod kierunkiem prof. Zygmunta Czernego, a następnie – pod kierunkiem prof. Jana Kotta. Jej praca magisterska *Polonika w „Encyklopedii” Diderota* w skróconej redakcji została wydana przez prof. Tadeusza Mikulskiego na łamach „Pamiętnika Literackiego” w 1950 roku. Autorka przedstawiła w niej krytyczne wobec Polski stanowisko encyklopedystów francuskich. W czasie studiów, w kwietniu 1949 roku, zawarła związek małżeński z Andrzejem Korzonem.

Krystyna Korzon, rozwijając swoje liczne zainteresowania, w latach 1948–1950 uczyła się również w Państwowej Średniej Szkole Muzycznej we Wrocławiu. Po zdaniu egzaminu dyplomowego przed Państwową Komisją Egzaminacyjną została uznana za przygotowaną do zawodowej pracy muzycznej w zakresie gry na fortepianie oraz do studiów w wyższych szkołach muzycznych. W latach pięćdziesiątych XX wieku w ramach obowiązków społecznych uświetniała grą na fortepianie różne ossolińskie uroczystości i akademie. Także później, w latach osiemdziesiątych XX wieku, na prywatnych spotkaniach pracowników Działu Rękopisów można było podziwiać jej grę zarówno w repertuarze klasycznym, jak i standardów muzyki amerykańskiej.

W trzy miesiące po uzyskaniu magisterium, od 1 marca 1951 roku, znalazła się w dużej grupie osób zatrudnionych w Zakładzie Narodowym im. Ossolińskich przy porządkowaniu zbiorów przywiezionych w 1948 roku ze Lwowa. Z dniem 1 stycznia 1953 roku rozpoczęła pracę w Dziale Starych Druków, gdzie zaznałomiła się ze specyfiką opracowania starych druków. Zyskała tam opinię zdolnej i nieprzeciętnie inteligentnej osoby. W dniu 15 października 1954 roku Komisja Kwalifikacyjna dla Pomocniczych Pracowników Nauki przy Bibliotece ZNiO PAN przyznała jej tytuł starszego asystenta. Od 1 grudnia 1960 roku, po przejściu przeszkolenia w działach bibliotecznych, objęła stanowisko kierownika Działu Opracowania Nowych Druków Zwartych, potwierdzając tym samym duże zdolności organizacyjne i zainteresowania związane z zagadnieniami bibliologicznymi, opracowaniem książki i katalogami. Zatrudniona w tym czasie na stanowisku starszego bibliotekarza, złożyła w październiku 1962 roku egzamin bibliotekarski dla kandydatów na stanowiska bibliotekarzy dyplomowanych z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 1 grudnia 1962 roku awansowała na stanowisko adiunkta bibliotecznego, a od 1 stycznia 1969 roku – na stanowisko kustosa dyplomowanego.

Z jej inicjatywy odbyła się w dniach 23–26 października 1963 roku konferencja poświęcona opracowaniu katalogowemu druków nowych, na którą zostali zaproszeni bibliotekarze z różnych bibliotek Wrocławia i Dolnego Śląska. Wnioski

płynące z tej konferencji Krystyna Korzon przedstawiła w referacie pt. *Nowoczesne tendencje w opracowaniu katalogowym druków nowych*. Niektóre z postulatów zostały ujęte w nowych przepisach katalogowania wypracowanych przez zespół Biblioteki Narodowej w Warszawie.

W latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku Krystyna Korzon udzielała się we wrocławskim Stowarzyszeniu Bibliotekarzy Polskich. Za namową charyzmatycznej (jak ją nazywała) bibliotekarki Janiny Kelles-Krauz podjęła się wspólnie z Marią Zawiałską opracowania przewodnika po bibliotekach Wrocławia, wydane w 1968 roku. Stosując metodę ankiet i wywiadów, autorki zgromadziły w nim informacje o 750 bibliotekach różnych sieci. W latach siedemdziesiątych Krystyna Korzon była również silnie związana z działalnością Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, a w 1975 roku została jego członkiem zwyczajnym. Uczestniczyła w pracach Komisji Bibliologii i Bibliotekoznawstwa, zajmując stanowiska sekretarza oraz wiceprzewodniczącego.

Po objęciu 1 stycznia 1970 roku stanowiska kierownika Działu Informacji Bibliograficznej i Dokumentacyjnej ZNiO Krystyna Korzon kontynuowała prace naukowo-badawcze. Skoncentrowała się na zagadnieniach z dziedziny bibliotekoznawstwa i informacji naukowej, co przyczyniło się do powstania przewodnika *Biblioteki i księgozbiory naukowe Wrocławia* (1974). Jeszcze pod koniec lat sześćdziesiątych w związku z rocznicą 150-lecia istnienia Zakładu Narodowego im. Ossolińskich Krystyna Korzon zainteresowała się historią Ossolineum. Efektem było studium *Polemika o zadaniach Zakładu Narodowego im. Ossolińskich*, w którym autorka opisała początek problemu, przewijającego się w dziejach Ossolineum, a mianowicie utrzymywania właściwych proporcji między zadaniami naukowymi a usługowymi.

Dwukrotne pobyty we Lwowie w latach 1971 i 1975, zorganizowane w ramach stypendium PAN, pozwoliły na pełniejsze spenetrowanie archiwum ossolińskiego i zapoznanie się z dawnymi zbiorami ossolińskimi, przechowywanymi w lwowskiej Bibliotece im. W. Stefanyka. Inicjatorem tych przedsięwzięć był prof. Antoni Knot, który powierzył Krystynie Korzon, jako temat pracy doktorskiej, monografię ostatniego dyrektora lwowskiego Ossolineum Ludwika Bernackiego. Książka *Ludwik Bernacki – bibliolog i edytor* ukazała się w 1974 roku. Tytuł doktora nauk humanistycznych Krystyna Korzon otrzymała 8 maja 1973 roku w Instytucie Bibliotekoznawstwa Uniwersytetu Wrocławskiego, awansując wkrótce (1 stycznia 1974 roku) na stanowisko starszego kustosa dyplomowanego.

W Dziale Informacji wspólnie z Anną Łuszczewską opracowała *Materiały do bibliografii Biblioteki ZNiO za lata 1945–1971*, a wspólnie z Ewą Galos – *Materiały do bibliografii Biblioteki za lata 1972–1976* oraz bibliografię *Publikacje pracowników Biblioteki ZNiO w latach 1947–1977*. Obszerną bibliografię, opracowaną również z Ewą Galos, stanowił *Przegląd działalności ekspozycyjnej Biblioteki ZNiO w latach 1947–1977*. Niewątpliwie odkrywczą pracą bibliograficzną była bibliografia druków oficyny ossolińskiej, opracowana przez E. Galos i Teresę Madejską pt. *Druki oficyny ossolińskiej 1828–1918*, pod redakcją Krystyny Korzon. Poprze-

dziła ona wydawnictwo obszernym wstępem *Ossolińska oficyna*. Tematem, który musiała porzucić z różnych względów (również politycznych), była bibliografia czasopism i wydawnictw ciągłych w językach niepolskich (hebrajskim, ukraińskim, ormiańskim, niemieckim itp.) wydawanych we Lwowie w XIX i XX wieku, mająca ukazać wolność prasy i zgodność współżycia mieszkańców tego miasta. Dużo satysfakcji sprawiło Krystynie Korzon opracowanie przewodnika po Ossolineum *Biblioteka Ossolineum we Wrocławiu*. Wcześniejsze prace z zakresu historii Ossolineum pozwoliły na zamieszczenie w nim zarysu historii fundacji Józefa Maksymiliana Ossolińskiego i jej realizacji we Lwowie. W przewodniku została przedstawiona struktura organizacyjna oraz opisane zbiory poszczególnych działów i gabinetów. Od 1975 roku, czyli od momentu ukazania się przewodnika, nie powstała tak obszerna praca o tym charakterze. Przeredagowany przez autorkę i mocno skrócony przewodnik ukazał się w języku angielskim. W późniejszym okresie Krystyna Korzon, zmniejszając część historyczną, a poszerzając informacje bieżące o pracownikach i uaktualniając stan zbiorów, wydała pozycję *Biblioteka Ossolineum we Wrocławiu* (1992).

Od lipca 1979 roku do końca 1987 roku Krystyna Korzon kierowała Działem Rękopisów. Funkcję tę objęła po śmierci długoletniego kierownika Działu Adama Fastnachta. Pod jej redakcją przygotowano i oddano do druku dalszych 5 tomów *Inwentarza rękopisów* (t. 7–11), stanowiących dla badaczy pomoc naukową o podstawowym znaczeniu. Zainicjowała powstanie informatora o nabytkach, rejestrującego pamiętniki uzyskane przez czołowe biblioteki naukowe w kraju. Wydawnictwo okazało się bardzo przydatne zarówno dla bibliotek, jak i dla badaczy. W tym czasie wyszły spod jej pióra liczne studia, artykuły, hasła słownikowe oraz edycje źródłowe dotyczące zbiorów ossolińskich, głównie rękopisów. Odśloniła kulisy zaniechania nabycia przez Ossolineum rękopisu *Pana Tadeusza* A. Mickiewicza w artykule *Zaniechana oferta nabycia rękopisu „Pana Tadeusza” przez Ossolineum. Cztery listy Władysława Mickiewicza do Jerzego Lubomirskiego*, opisała spuściznę rodziny Treterów oraz ossolińskie leleweliana. Ogłosiła memoriał Wojciecha Kętrzyńskiego. W pracy *Sprawy Ossolineum z lat 1834–1839 w działalności Aleksandra Fredry, Gwalberta Pawlikowskiego i innych* przedstawiła Aleksandra Fredrę, który w 1833 roku otrzymał funkcję referenta sejmowego nadzorującego Ossolineum. Odkryła w komediopisarzu nie tylko urzędnika, ale i zdolnego ekonomistę, który zajął się skompletowaniem podstawowej dokumentacji fundacyjnej. W innym artykule próbowała rozwiązać problem: *Dlaczego Karol Sienkiewicz odszedł z Ossolineum?* Dla *Polskiego Słownika Biograficznego* opracowała biogramy pierwszych dyrektorów Ossolineum, Franciszka Siarczyńskiego i Konstantego Słotwińskiego.

Nawet podczas urlopów, najchętniej spędzanych we Włoszech i u córki Małgorzaty mieszkającej w Paryżu, oprócz podziwiania zabytków architektury i sztuki odwiedzała tamtejsze biblioteki. Wertując rękopisy Biblioteki Polskiej w Paryżu, odnalazła 16 listów Joachima Lelewela do Seweryna Gałęzowskiego i wydała je jako uzupełnienie do ogłoszonej wcześniej korespondencji emigracyjnej Lelewe-

la pt. *Nieznane listy emigracyjne Joachima Lelewela do Seweryna Gałęzowskiego*. Odkocznia od pracy naukowej były także wycieczki po Dolnym Śląsku, związane z poszukiwaniem i kolekcjonowaniem kamieni półszlachetnych. Trofea te zdobyły później jej gabinet w Ossolineum. Innym przejawem zamiłowań przyrodniczych byli jej domowi pupile – koty i psy, w szczególności bokserka Liwia, która bywała nawet gościem w ossolińskich progach.

Objęcie kierownictwa Działu Rękopisów przez dr Krystynę Korzon nie pozostało bez wpływu na fakt, że w latach osiemdziesiątych XX wieku pozyskiwanie i opracowywanie rękopisów literackich stało się jednym z najważniejszych zadań Działu. Jeszcze w artykule *Literaria w rękopisach Ossolineum w okresie ostatniego dziesięciolecia* z 1982 roku Krystyna Korzon skarżyła się, że „[...] pozacentralne jego [tj. Ossolineum – E.O.] położenie, w sytuacji, gdy lwia część pisarzy skupia się wokół stolicy, nie sprzyja szerszemu napływowi autografów literackich [...]”. Aby to zmienić, w 1983 roku zainicjowała akcję „Litteraria”, czyli kwerendę wśród pisarzy współczesnych i ich spadkobierców, mającą na celu uzyskanie papierów literackich i osobistych oraz korespondencji. Krystyna Korzon brała udział we wszystkich działaniach, związanych z akcją, takich jak typowanie pisarzy, nawiązywanie kontaktów, wyjazdy w celu negocjacji, oceny czy transportu zbiorów. Niekiedy zajmowała się wszystkim osobiście, jak przy nabywaniu części spuścizny Tadeusza Peipera w 1983 roku. Krystyna Korzon uzyskała całkowite zaufanie spadkobierczyni, sama przejrzała kilkadziesiąt tek materiałów i zrobiła szczegółowe spisy. List rozsyłany w związku z akcją „Litteraria” wspominał o możliwości czasowego zastrzeżenia przesłanych materiałów oraz ewentualnej finansowej gratyfikacji. Okazało się to ważnym argumentem dla pisarzy związanych z opozycją demokratyczną, jak Ernest Bryll, Jan Józef Szczepański, Marek Nowakowski, Artur Międzyrzecki, Antoni Słonimski czy Zbigniew Herbert, którzy przekazali wówczas swoje rękopisy. Na apel odpowiedzieli też Karol Małcużyński i Roman Brandstaetter, przekazując bogate archiwa.

Jednym z większych sukcesów Działu, sfinalizowanym za czasów kierownictwa Krystyny Korzon, było pozyskanie w darze archiwum Marii i Jerzego Kuncewiczów. Negocjacje trwały – z przerwami – od 1971 roku. Ostatecznie w testamencie Kuncewiczowej znalazł się zapis o przekazaniu archiwaliów do Ossolineum, a na początku lat osiemdziesiątych pisarka zdecydowała się rozpocząć przekazywanie materiałów. W latach 1983 i 1986 Krystyna Korzon oraz pracownice Działu Rękopisów, Ewa Galos i Wanda Sonnak, jeździły do Kazimierza, by porządkować i katalogować papiery we współpracy z ofiarodawczynią. Segregowały i spisywały wskazane materiały w jadalni, pisarka pracowała na piętrze. „Zresztą wcale do nas nie schodziła (jak pisała K. Korzon w sprawozdaniu z delegacji), a kiedy próbowałyśmy zejść do niej, czułyśmy się intruzami”. Jak wynika z dalszej części notatki, sytuacja stopniowo się poprawiała. „Pp. Kuncewiczowie [...] prawdopodobnie zostali ujęci naszym rzetelnym podejściem (pracowałyśmy bowiem codzienne po 12 godzin) i fachowym opracowaniem wskazanych nam – być może na próbę – materiałów”.

W maju 1986 roku do Wrocławia trafiło ok. 85% rękopisów Kuncewiczowej. Krystyna Korzon kontynuowała ich opracowanie, konsultując się w razie potrzeby z niezmiennie życzliwą pisarką. Porządkując niezwykle starannie kolejne wersje utworów, zafascynowała się rękopisami jako dokumentami procesu twórczego. Badanie tego procesu, a także nabywanie rękopisów, kontakty z ofiarodawcami i oferentami przynosiły jej wiele satysfakcji i stały się w pewnym sensie misją, wykonywaną z olbrzymią pasją.

Po przejściu na emeryturę w 1988 roku jeszcze przez dziesięć lat (na 1/2 etatu) kontynuowała prace nad rękopisami, m.in. nad archiwum Kuncewiczów (t. 14 *Inwentarza rękopisów*) oraz nad spuścizną literacką Stanisława Vincenza (t. 16 *Inwentarza rękopisów*). W tym czasie powstała także jedna z ważniejszych prac Krystyny Korzon, a mianowicie monografia o Wojciechu Kętrzyńskim: *Wojciech Kętrzyński 1938–1918. Zarys biograficzny* (1993). Opisała w niej bibliotekarskie posady młodego uczonego, jego skomplikowane narodowościowo życie oraz całokształt dorobku naukowego, skupiając się na dyrektorze w Ossolineum i codziennej pracy wielkiego uczonego. Z bogatej korespondencji W. Kętrzyńskiego, spoczywającej w Ossolineum, autorka wydobyła i ukazała wiele postaci z jego środowiska.

Materiały do książki Krystyna Korzon zebrała częściowo już w 1975 roku, przebywając na stypendium we Lwowie, lecz – jak sama pisała – odłożyła pracę *ad acta*. Wtedy obok przebogatych archiwów zafascynował ją również sam Lwów i jego mieszkańcy. Poznała prof. Mieczysława Gębarowicza, wybitnego historyka sztuki, a w czasie drugiej wojny światowej dyrektora ZNiO, bibliotekarkę Zofię Rogalińską oraz Wacława Olszewicza. Od prof. Gębarowicza uzyskała wiele cennych informacji, dopełniających wiedzę ossolińską.

W latach 1991–1994, pracując na 1/2 etatu, pełniła funkcję zastępcy redaktora naczelnego „Czasopisma Zakładu Narodowego im. Ossolińskich”. Ossolineum poświęciła się całkowicie, największe sukcesy osiągnęła w pracy naukowej, a także w pomnażaniu i opracowaniu zbiorów rękopiśmiennych. Ze względu na wielkie zaangażowanie, zainteresowanie sprawami Biblioteki, jej historią i teraźniejszością otrzymała następujące odznaki i odznaczenia: Odznakę Zasłużonego Działacza Kultury, 1967; Odznakę Zasłużonego dla Dolnego Śląska, 1981; Złoty Krzyż Zasługi, 1983.

WYKAZ NAJWAŻNIEJSZYCH PUBLIKACJI KRYSTYNY KORZON

A. Książki

1. *Przewodnik po bibliotekach Wrocławia*, współautor: Maria Zawalska, Wrocław 1969.
2. *Biblioteki i księgozbiory naukowe Wrocławia. Informator*, współautor: Maria Zawalska, Wrocław 1974.
3. *Ludwik Bernacki – bibliolog i edytor*, Wrocław 1974.
4. *Biblioteka Ossolineum we Wrocławiu. Przewodnik*, Wrocław 1975.
5. *Biblioteka Ossolineum we Wrocławiu*, Wrocław 1992.
6. *Wojciech Kętrzyński 1938–1918. Zarys biograficzny*, Wrocław 1993.

B. Artykuły, studia, biogramy, materiały

1. Polonika w „Encyklopedii” Diderota, „Pamiętnik Literacki” 1950, R. 41, z. 3–4, s. 1072–1081.
2. Franciszek Pilek 1910–1965, „Ze Skarbca Kultury” 1965, z. 17, s. 250–251.
3. Jan Szlachetowski 1816–1871, „Roczniki Biblioteczne” 1967, R. 11, z. 1–2, s. 9–19.
4. Polemika o zadaniach Zakładu Narodowego imienia Ossolińskich. Echa pierwszego dwudziestolecia, „Ze Skarbca Kultury” 1967, z. 19, s. 7–61.
5. Ossolineum – komentarz do przeszłości i terażniejszości. W 150 rocznicę założenia Ossolineum, „Przegląd Biblioteczny” 1969, R. 37, s. 186–208.
6. Bibliografia zawartości „Przedświt”, seria genewska 1881–1890, współautor: Maria Zawiańska, „Ze Skarbca Kultury” 1971, z. 22, s. 165–272.
7. Nowoczesne tendencje w opracowaniu katalogowym druków nowych. Teoria a praktyka (Referat programowy wygłoszony na tygodniowej kursokonferencji poświęconej opracowaniu druków nowych zorganizowanej przez Bibliotekę ZNiO w dniach 23–26 X 1963), [w:] *Materiały Biblioteczne z Konferencji organizowanych w latach 1963–1968 przez Biuro Wydawnictw i Bibliotek Polskiej Akademii Nauk*, Wrocław 1971, s. 161–176.
8. Podwysocki Konstanty, [w:] *Słownik Pracowników Książki Polskiej*, Warszawa 1972.
9. Słotwiński Konstanty, [w:] *Słownik Pracowników Książki Polskiej*, Warszawa 1972.
10. Dyrektura Ossolineum w latach 1851–1918, „Rocznik Zakładu Narodowego im. Ossolińskich” 1973, t. 8, s. 115–145.
11. *Materiały do bibliografii Biblioteki ZNiO we Wrocławiu za lata 1945–1971*, „Rocznik Zakładu Narodowego im. Ossolińskich” 1974, t. 9, s. 37–68.
12. *Materiały do bibliografii Biblioteki ZNiO we Wrocławiu za lata 1972–1975*, „Ze Skarbca Kultury” 1977, z. 28, s. 157–183.
13. *Ossolińska oficyna 1828–1918*, [w:] *Druki oficyny ossolińskiej 1828–1918*, red. K. Korzon, bibliografię oprac. E. Galos, T. Madejska, Wrocław 1987, s. 5–51.
14. *Publikacje pracowników Biblioteki Ossolineum 1968–1976*, „Ze Skarbca Kultury” 1977, z. 29, s. 145–184.
15. Rudolf Kotula – dyrektor Biblioteki Uniwersyteckiej we Lwowie 1923–1939, „Roczniki Biblioteczne” 1977, R. 21, z. 3–4, s. 801–847.
16. *Memoriał Wojciecha Kętrzyńskiego „Zza kulis Zakładu Narodowego im. Ossolińskich”*, wstęp i komentarz K. Korzon, [w:] *Z dziejów Zakładu Narodowego im. Ossolińskich – Studia i materiały*, oprac. J. Albin, Wrocław 1978, s. 151–211.
17. *Sprawy Ossolineum z lat 1834–1839 w działalności Aleksandra Fredry, Gwałberta Pawlikowskiego i innych*, [w:] *Z dziejów Zakładu Narodowego im. Ossolińskich – Studia i materiały*, oprac. J. Albin, Wrocław 1978, s. 7–61.
18. *Przegląd działalności ekspozycyjnej Biblioteki Ossolineum w latach 1947–1977*, „Ze Skarbca Kultury” 1979, z. 31, s. 131–169.
19. *Nieznane listy emigracyjne Joachima Lelewela do Seweryna Gałęzowskiego*, „Ze Skarbca Kultury” 1980, z. 34, s. 7–39.
20. *Wrocław Ossolineum Library*, „Annales Silesiae” 1980, t. 9, s. 31–59.

21. *Polskie biblioteki fundacyjne w okresie zaborów*, „Pamiętnik Biblioteki Kórnickiej” 1981, z. 17, s. 255–261.
22. *Podwysocki Konstanty 1810–1868*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. 27, Wrocław 1982, s. 196–198.
23. *Działalność kulturalno-czytelnicza miejskich ośrodków zrzeszeń społecznych w okresie zaborów*, [w:] *Z dziejów udostępniania książki w Polsce w okresie zaborów: studia i materiały*, red. K. Maleczyńska, Wrocław 1985, s. 101–145 (Acta Univ. Wratisl. Bibliotekoznawstwo; 11).
24. *Związki Ossolineum z Towarzystwem Literackim im. A. Mickiewicza*, „Rocznik Towarzystwa Literackiego im. A. Mickiewicza” 1987, t. 22, s. 107–112.
25. *Archiwum Marii i Jerzego Kuncewiczów w Ossolineum*, „Ze Skarbca Kultury” 1987, z. 44, s. 243–248.
26. *Adam Fastnacht 1913–1987*, „Ze Skarbca Kultury” 1988, z. 47, s. 197–207.
27. *Fragment Treterianów w Ossolineum*, „Ze Skarbca Kultury” 1990, z. 50, s. 155–174.
28. *Towarzystwo dla Popierania Nauki Polskiej*, [w:] *Słownik polskich towarzystw naukowych*, t. 2, cz. 1, Wrocław 1990, s. 63–67.
29. *Towarzystwo Naukowe we Lwowie*, [w:] *Słownik polskich towarzystw naukowych*, t. 2, cz. 1, Wrocław 1990, s. 96–101.
30. *Dlaczego Karol Sienkiewicz odszedł z Ossolineum?*, „Czasopismo” ZNiO 1992, z. 1, s. 67–74.
31. *Zaniechana oferta nabycia rękopisu „Pana Tadeusza” przez Ossolineum. Cztery listy Władysława Mickiewicza do Jerzego Lubomirskiego*, „Pamiętnik Literacki” 1992, t. 83, z. 3, s. 171–176.
32. *Leleweliana ossolińskie*, [w:] *Joachim Lelewel – księgoznawca, bibliotekarz, bibliograf: w 200 rocznicę urodzin*, [red. nauk. M.M. Biernacka], Warszawa 1993, s. 380–387.
33. *Adam Fastnacht*, [w:] *Uczeni wrocławscy*, t. 3 (1953–1996), Wrocław 1996, s. 50–53.
34. *Franciszek Pajączkowski*, [w:] *Uczeni wrocławscy*, t. 3 (1953–1996), Wrocław 1996, s. 9–12.
35. *Siarczyński Franciszek, h. Sas 1758–1829*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. 36, Warszawa – Kraków 1996, s. 447–450.
36. *Spuścizna literacka Stanisława Vincenza*, [w:] *Inwentarz Rękopisów Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu*, t. 16, Wrocław 1998, s. VIII–XIX.
37. *Inwentarze rękopisów Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu*, t. 7–11, red. K. Korzon, Wrocław 1983–1989.

C. Tłumaczenia

1. Bernard Carmen, *Inkowie – naród słońca*, przekład z francuskiego K. Korzon, Wrocław 1994.